

Seuratkaa minua!

*Skaran piispa Åke Bonnierin
kirje opetuslapseudesta*

Rakas seurakuntalainen

Tämä on jokavuotinen kirjeeni minulta sinulle. Tällä kertaa haluan kirjoittaa opetuslapsena olemisesta. Juuri siitähän meidän elämässämme on kysymys, ja siihen meitä myös kehoitetaan.

Uskon, että jo ennen kuin synnyit, oli Jumala nähnyt sinut. Psalmin 139 sanat muistuttavat meitä siitä: ”*Sinun silmäsi näkivät minut jo idullani. Sinun kirjaasi on kaikki kirjoitettu. Ennen kuin olin elänyt päivääkään, olivat kaikki päiväni jo luodut.*”

Mutta mitä tarkoittaa olla Jumalan näkemä? Ajattelen, että näkevä Jumala on Jumala, joka haluaa, että meillä on yhteys ja suhde häneen. Opetuslapsuudessa on kyse siitä suhteesta. Elävinä ihmisinä olemme riippuvaisia suhteessa toisiimme, luontoon, omaan itseemme ja myös Jumalaan.

Opetuslapsena oleminen voi myös tarkoittaa, että löytää uusia asioita, joita ei ole ennen nähnyt, tai asioita, joita ei vielä osaa. Sana opetus-lapsi todistaa siitä että on asioita, joita tarvitsee oppia ja havaita. Tässä voivat lapset olla meille esimerkkinä He näyttävät hyvin selvästi, miten syvään seuraamalla oppiminen on juurtunut meihin. Ei ehkä ole niin kummallista, että Jeesus nostaa lapset esille parhaina opettajina ja esimerkkeinä (tästä voit lukea Mark 10:13–16).

Opetuslapsuudessa on kyse myös siitä, että voi kulkea jo valmiiksi poljettuja polkuja. Siinä on kyse siitä, että emme ole yksin. Opetuslapsena oleminen on yhdessä kulkemista. Jeesus ei koskaan lähettänyt ketään matkaan yksin. Yksin emme ole vahvoja, vaan tarvitsemme toisiamme monin eri tavoin. Tarvitsemme toisiamme pitääksemme huolta kaikesta elävästä, ollaksemme toistemme lähimmäisinä ja pitääksemme huolta maapallosta, ympäristöstä ja ilmastosta, josta me kaikki olemme riippuvaisia.

Meillä on nyt kolmen vuoden ajan ollut Skaran hiippakunnassa teemana opetuslapsuus. Tarkoituksena on, että monin eri tavoin keskustelemme siitä, mitä tarkoittaa olla opetuslapsi. Meitä myös haastetaan monella eri tavalla käymään käsiksi olemassa oleviin ongelmiin ja pyytämään siihen ohjausta sekä jakamaan toistemme kanssa sen mitä opetuslapsuus tarkoittaa meidän maailmassamme ja olosuhteissamme. Avuksenne haluaisin nostaa kolme

avainsanaa, jotka käsittelevät elämäntapaamme: luottamus, rukous ja tekeminen. Lapset voivat olla hyvänä esimerkkinä luottamuksesta. He voivat myös muistuttaa meitä rukouksen tärkeydestä ja siitä, että kannattaa uskaltaa pyytää apua silloin kun ei yksin selviä kaikesta. Mutta lapset eivät tyydy vain tähän. He haluavat myös tekemistä ja konkreettisuutta. Lapset yrittävät yhä uudelleen ja uudelleen, sillä he haluavat oppia.

Seuraa minua

Useamman kerran Uuden testamentin kertomuksissa Jeesus sanoo: *Seuraa minua!* Hän suuntaa aina tämän kehotuksen suoraan arkipäivän keskellä eläville ihmisille, jotka ovat suunnilleen kuin me – yhtä kiireisiä arkipäivän tehtävissä ja puuhissa. Ehkä juuri siksi voimme parhaiten olla opetuslapsia meidän omassa elämässämme, meidän omien haasteidemme ja omien mahdollisuuksiemme keskellä.

Yhtenä aivan tavallisena päivänä Simon, jota myös Pietariksi kutsuttiin, ja hänen veljensä Andreas, Jaakob ja hänen veljensä Johannes ja heidän isänsä Sebedeus olivat heittelemässä verkkoa järveen, sillä he olivat

kalastajia. Kun Jeesus kulki heidän ohitsean sanoi hän heille: ”Lähtekää minun mukaani!” (Matt 4:18–22)

Toisena aivan tavallisena päivänä tuli rikas ja vanhurskas mies Jeesuksen luo ja turhautuneesti kysyi, mitä hänen pitäisi tehdä ”saadakseen ikuisen elämän”. Tänä päivänä ehkä kysyisimme: ”Mikä on elämän tarkoitus” tai ”Miten voin elää oikein?” tai ”Mitä minun pitää tehdä että olisin hyvä ihminen?” Tekeminen tai omistaminen ei vaikuttanut antavan tämän miehen elämään riittävää tarkoitusta. Voimme ehkä tunnistaa nämä tunteet myös itsessämme. Hyvän olon ja onnellisuuden täytyy siis olla enemmän kuin omistaminen ja oikein tekeminen. Kuinka löydän tämän jonkin, joka on ”enemmän”? Myös tälle miehelle Jeesus sanoo: ”Seuraa minua!” (Mark 10:17–22) Olkamme siis Jeesuksen opetuslapsia ja seuratkamme häntä, koska hän voi näyttää meille ”jotain enemmän” ja haluaa myös haastaa meitä luottamaan itseensä.

Luottamus

Luottamuksen syntyminen vaatii aikaa. Sen olemme varmasti kaikki kokeneet. Luottamuksen rakentamiseen ja sen luomiseen kuluu aikaa. Mutta luottamuksen voi sen sijaan tuhota muutamassa minuutissa. Me tarvitsemme luottamusta elääksemme toistemme ja itsemme kanssa. Meidän täytyy kokea, että voimme luottaa heihin, joiden kanssa elämme, heihin, joita tapaamme, joiden kanssa työskentelemme ja joiden kanssa olemme ystäviä. Tämä koskee myös jumalasuhdettamme.

Luottamus syntyy aina suhteen kautta. Siksi on niin hienoa nähdä, että Jeesus aina kohdatessaan ihmisiä luo heihin suhteen. Hän keskustelelee ja kysyy, ja hänellä on aina lähtökohtana ihmisten tarpeet ja tilanteet. Sykarin kaivolla hän tuntee itsensä janoiseksi ja pyytää saada vettä. Samalla hän puhuu naisen kanssa kysyen hänen tilanteestaan ja hänen arjestaan. (Joh.4:1–26) Näin meidänkin tulee tehdä, kun rakennamme suhteita toistemme kanssa. Siten syntyy luottamus. Kun tapaamme toisiamme siellä missä olemme, sellaisina kuin olemme, syntyy suhde, jossa luottamus voi kasvaa. Sillä tavalla

Jumala haluaa joka päivä kohdata meidät, juuri meidän senhetkisessä tilanteessamme, meidän arjessamme, meitä arvostaen niin, että luottamus voi kasvaa suhteeksi. Usko on riippuvainen luottamuksesta ja luottamus luo suhteen.

Rukous

Luottamuksessa uskallamme rukoilla. *Haluatko rukoilla kanssani?* Näin olen aloittanut iltarukoukseni Facebookissa joka ilta jo pitkän aikaa. Rakas seurakuntalainen, haluatko rukoilla kanssani? Aikoina jolloin meitä koetellaan voi rukous tulla tueksi ja turvaksi. On hyvä, että saa kohdistaa huolensa ja surunsa jollekulle, joka voi ottaa ne vastaan ja joka voi antaa voimaa vaikeuksissa, valoa pimeydessä ja tukea kaaoksen keskellä. On merkityksellistä tietää myös muiden osallistuvan samaan rukoukseen.

Kaikki sanamme voivat olla rukousta. Jumala ei arvostele sanojamme, eikä myöskään ajatuksiamme. Jumala ottaa vastaan kaiken mitä kannamme mukanaan, ajatteleminen ja muotoileminen rukoukseksi. Aivan kaiken. Siksi eivät rukouksemme voi olla vääriä tai huonosti muotoiltuja. Kaiken sen, mitä sydän on täynnä, ottaa Jumala vastaan. Senkin, mitä emme osaa itse edes sanoiksi pukea. Hiljaisuuskin voi olla rukousta. Rukous on sanoja, mutta samalla myös enemmän kuin sanat. Rukous on sydämen puhetta Jumalan kanssa. Miten ikinä rukouksemme muotoilemmekaan, kuulee Jumala kaiken mitä yritämme hänelle sanoa ja ottaa sen myös rakkaudessaan vastaan.

Tekeminen

Opetuslapsuusvuoden aikana toivoisin, että virsi 292 Ruotsin kirkon virsikirjassa saisi olla meidän teemavirtemme (lue tai laula se toisten kanssa yhdessä jumalanpalveluksessa tai muussa yhteydessä). *Siinä on sanat Suo meille tultasi, suo tosi toimin - rauhaa ja armoa lastesi rakentaa - yhtä on kiitos ja työ.*

Tekeminen näkyy aina parhaiten. Tekeminen paljastaa sanat. Siksi sanojen täytyy näkyä siinä mitä teemme.

Siksi tarvitsemme rukousta. Martti Luther korosti sekä tekojen että rukouksen merkitystä. Meidän ei tarvitse vain omin voimin selviytyä kaikesta siitä mikä meitä kohtaa.

Ei ainoastaan yksin maailmassa: *Vastuuta meille tahdot Herra antaa. Luo meidät yhteen maailmasi kanssa* (Virsi 288) Me olemme valitut ja lähetetyt, yhdessä saamme kulkea.

Muutamat Jeesuksen opetuslapsista olivat menossa Emmaukseen ja puhuivat matkalla siitä, kuinka kauheaa oli ollut, kun he olivat menettäneet ystävänsä ja mestarinsa. Toisten tukena oleminen silloin, kun elämä ei menekään niin kuin olimme ajatelleet, on myöskin toimintaa - vaikka emme silloin paljon mitään teekään. Tilanteen jakaminen silloin, kun elämä satuttaa meitä, on ehkä yksi tärkeimmistä ”teoista”, jonka voimme tehdä. Se on teko, joka oikeastaan on enemmän olemista kuin tekemistä. Mutta se on usein haasteellista. Monesti on helpompi tehdä jotain kuin vain olla, ainakin jos joudumme olemaan tilanteessa, joka on vaikea. Opetuslapset matkalla Emmaukseen voivat olla esikuvanamme. Heidän jalanjäljissään voimme kulkea tiedostaen, että läsnäolo, jakaminen ja ”yhdessä tekeminen” ovat hyvin tärkeitä asioita elämässä.

Ajattelen myös Jeesuksen sanoja opetuslapsille, kun he kysyvät, että missä hän asuu? Silloin heille annetaan yksinkertainen ja tärkeä kehoitus: Tulkaa niin näette! (Joh 1:39) Hän ei näytä heille jotain erityistä paikkaa vaan tien. Opetuslapsen tie.

Eikö sydämemme palanut, sanoivat Emmauksen opetuslapset kun he ajattelivat tiellä käytyä keskustelua toistensa ja ”muukalaisen” kanssa. Kohtaaminen, läsnäolo, jakaminen ja yhteys, jossa Jumala koko ajan haluaa olla meidän kansamme, ovat opetuslapsuuden ydin. Jeesuksen lupaus on meidän tiemme oppaana: *Se joka seuraa minua ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.* (Joh 8:12)

Rakas seurakuntalainen, minun syvä uskonni on, että sinä ja minä ja kaikki me olemme tulleet nähdyiksi, ja olemme äärettömän rakastettuja, valittuja ja tärkeitä Jumalan silmissä. Me olemme juuri sellaisia kuin Jumala haluaa meidän olevan, ja sellaisina voimme myös elää yhdessä toistemme kanssa. Elämän alusta lähtien aina ikuisuuteen asti Jumala kantaa meitä ...

Keskustelu kysymyksiä:

1. Mitä tarkoittaa tulla nähdyksi? Jumalan silmissä tai toisten ihmisten silmissä?
2. Mitä haluaisit oppia, mihin syventyä, tai löytää elämässäsi?
3. Mitä rukous tarkoittaa sinulle?
4. Mitä tarvitset luottaaksesi toisiin ihmisiin ja/tai Jumalaan?

Svenska kyrkan
SKARA STIFT

”Kaiken sen, mitä sydän on täynnä, ottaa Jumala vastaan.”